

Αλίκη Βουγιουκλάκη

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια



Η **Αλίκη Σταματίνα Βουγιουκλάκη** το γένος Κουμουνδούρου, (20 Ιουλίου 1931-23 Ιουλίου 1996) υπήρξε μια δημοφιλέστατη ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου. Γεννήθηκε στο Μαρούσι Αττικής, στην Αθήνα. Το υποκριτικό της ταλέντο φάνηκε από τα μαθητικά της χρόνια. Το 1952 έδωσε εξετάσεις στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου από την οποία αποφοίτησε με *Λίαν Καλώς*. Προτού ακόμη αποφοιτήσει από τη Σχολή ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της από το θέατρο και από τα μέσα της δεκαετίας του '1950 άρχισε να εμφανίζεται στον κινηματογράφο σε πρωταγωνιστικούς ρόλους. Σύντομα καθιερώθηκε στο χώρο και λόγω της εξαιρετικής δημοτικότητας που απέκτησε στο ευρύ κοινό ονομάστηκε (από τον Φιλοποίμενα Φίνο αρχικά) *Εθνική Σταρ* της Ελλάδας. Το 1960, της απονεμήθηκε το 1ο Βραβείο ερμηνείας Α' Γυναικείου ρόλου στο Α' Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την ερμηνεία της στην κινηματογραφική ταινία *Μανταλένα*, σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου.

Ο Μάριος Πλωρίτης υπήρξε σύντροφος της. Στις 18 Ιανουαρίου 1965 παντρεύτηκε με το Δημήτρη Παπαμιχαήλ, συμφοιτητή της στη Δραματική Σχολή και στις 4 Ιουνίου 1969 γεννήθηκε ο γιος τους, Γιάννης. Στις 5 Ιουλίου 1975, οι δύο ηθοποιοί πήραν διαζύγιο (επισήμως λόγος ασυμφωνίας συμβιώσεως). Μαζί πρωταγωνίστησαν σε πολλά κινηματογραφικά και θεατρικά έργα, από τα πιο εμπορικά και πετυχημένα στην ιστορία του ελληνικού θεάματος.

Η σημαντική εμπορική κάμψη που σημείωσε από τις αρχές της δεκαετίας του '1970 ο ελληνικός κινηματογράφος ώθησε την Βουγιουκλάκη να ασχοληθεί σχεδόν αποκλειστικά με το θέατρο. Το 1975 έφερε στην Ελλάδα τα μιούζικαλ, με το έργο του Νιλ Σάιμον "Καμπίρια". Ανέβασε επίσης με μεγάλη επιτυχία και άλλα έργα του είδους, όπως το "Καμπαρέ", τη "Τζούλια" και την "Εβίτα" με τελευταίο το μιούζικαλ "Η μελωδία της ευτυχίας".

Η Αλίκη Βουγιουκλάκη έκανε ένα δεύτερο γάμο το 1980 με τον κύπριο επιχειρηματία Γιώργο Ηλίαδη ο οποίος έμεινε μυστικός για πολλά χρόνια μετά τη λήξη του. Η τελετή έγινε κυριολεκτικά στο κέντρο της Αθήνας (στο παρεκκλήσι της Μητρόπολης Αθηνών) και το γεγονός αποκάλυψε το 1993 η ίδια σε τηλεοπτική εκπομπή. (Ενώπιος Ενωπίο - Νίκος Χατζηνικολάου). Τελευταίος σύντροφος της ζωής της - για μια δεκαετία (1986)- ήταν ο ηθοποιός Κώστας Σπυρόπουλος. Πέθανε στις 23 Ιουλίου 1996 μετά από πολύμηνη μάχη με την επάρατη νόσο.

Το ευρύ κοινό στήριξε πάντοτε τη Βουγιουκλάκη σε όλα της τα καλλιτεχνικά εγχειρήματα. Ωστόσο μια μερίδα της κριτικής διατύπωσε αρκετές επιφυλάξεις, όχι τόσο για το ταλέντο της και τον επαγγελματισμό της όσο για τους μανιερισμούς και τα στερεότυπα που εισήγαγε στον χώρο του θεάματος. Παρά τις όποιες αδυναμίες της, η Βουγιουκλάκη όχι απλώς ως ηθοποιός αλλά ως είδωλο κατέληξε να αντιπροσωπεύει καλύτερα από κάθε άλλο καλλιτέχνη μια ολόκληρη εποχή της μεταπολεμικής Ελλάδας που έχει πολιτογραφηθεί στην κοινή συνείδηση ως η εποχή της νεότητας και της αθωότητας.

Φιλμογραφία

1. 1954 Το ποντικάκι
2. 1955 Ο αγαπητικός της βοσκοπούλας
3. 1956 Το κορίτσι με τα παραμύθια (ή Το φτωχοκόριτσο)
4. 1957 Μαρία Πενταγιάτισσα
5. 1957 Διακοπές στην Αίγινα
6. 1957 Χαρούμενοι αλήτες
7. 1957 Έρωτας στους αμμόλοφους (ή Το σκιάχτρο)
8. 1957 Θολά νερά (ή Η ζαβολιάρρα)
9. 1958 Ερωτικές ιστορίες - Το ραντεβού της Κυριακής
10. 1958 Ο Μιμίκος και η Μαίρη
11. 1958 Η μουσίτσα
12. 1958 Αστέρω
13. 1959 Το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο (Maiden's cheek - Μάγουλα κοριτσιών)
14. 1960 Το κλωτσοσκούφι
15. 1960 Μανταλένα
16. 1960 Η Αλίκη στο ναυτικό
17. 1961 Η Λίζα και η άλλη
18. 1962 Αλίκη (Alike my love)
19. 1962 Ταξίδι
20. 1963 Η ψεύτρα
21. 1963 Χτυποκάρδια στο θρανίο
22. 1963 Χτυποκάρδια στο θρανίο (τουρκική έκδοση)
23. 1964 Η σοφερίνα

24. 1964 Το δόλωμα
25. 1965 Μοντέρνα σταχτοπούτα
26. 1966 Διπλοπενιές (Χορεύοντας συρτάκι)
27. 1966 Η κόρη μου η σοσιαλίστρια
28. 1967 Αχ αυτή η γυναίκα μου
29. 1967 Το πιο λαμπρό αστέρι
30. 1968 Το κορίτσι του λούνα παρκ
31. 1968 Η αγάπη μας
32. 1968 Η αρχόντισσα κι ο αλήτης
33. 1969 Η δασκάλα με τα ξανθά μαλλιά
34. 1969 Η νεράιδα και το παλικάρι
35. 1970 Ένα αστείο κορίτσι
36. 1970 Υπολογαγός Νατάσα
37. 1971 Σ' αγαπώ
38. 1971 Η κόρη του ήλιου
39. 1972 Η Αλίκη δικτάτωρ
40. 1972 Η Μαρία της σιωπής
41. 1979-80 Το κορίτσι του καμπαρέ (η ταινία για διάφορους λόγους έμεινε στα κουτιά)
42. 1980 Πονηρό θηλυκό, κατεργάρα γυναίκα
43. 1981 Κατάσκοπος Νέλλη

Εξωτερικοί Σύνδεσμοι

- Αλίκη Βουγιουκλάκη - Ρίξε μια ματιά! www.matia.gr
- Cine.gr - Αλίκη Βουγιουκλάκη
- Ταξίδι Αλίκη Βουγιουκλάκη
- International Movie Database - Αλίκη Βουγιουκλάκη

Έλλη Λαμπέτη

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια (<http://el.wikipedia.org>)

Έλλη Λαμπέτη



Πραγματικό όνομα	Ελένη Λούκου
Γέννηση	13 Απριλίου 1926
Θάνατος	3 Σεπτεμβρίου 1983
Εθνικότητα	Ελληνική
Είδος	Θέατρο, Κινηματογράφος

Η **Έλλη Λαμπέτη** (13 Απριλίου 1926 – 3 Σεπτεμβρίου 1983) ήταν μια από τις μεγαλύτερες ελληνίδες ηθοποιούς.

Βιογραφία

Γεννήθηκε στα Βίλια Αττικής. Το πραγματικό της όνομα ήταν Έλλη Λούκου. Ο πατέρας της Κώστας Λούκος είχε μια ταβέρνα στα Βίλια Αττικής και η μητέρα της ήταν η Αναστασία Σταμάτη. Είχε 6 αδέρφια. Το 1928 η οικογένεια μετακόμισε στην Αθήνα. Στα χρόνια της γερμανικής κατοχής ερωτεύεται τον πολλά χρόνια μεγαλύτερό της, λόγιο Θ.Σ., που παρολίγον για χάρη του να εγκαταλείψει το θέατρο. Με τον

Αλέκο Αλεξανδράκη έζησαν πάλι έναν θυελλώδη έρωτα που διήρκεσε δύο χρόνια και συμπρωταγωνίστησαν και στο θέατρο. Ο γάμος της με τον Μάριο Πλωρίτη το 1950 υπήρξε ατυχής, χώρισαν το 1953, όταν γνωρίστηκε με τον Δημήτρη Χορν, τον οποίο δεν παντρεύτηκε ποτέ και επιπλέον αναγκάστηκε να κάνει έκτρωση στο παιδί που κυοφορούσε από εκείνον.

Από τον Δ. Χορν χώρισε το 1959, όταν γνώρισε τον αμερικανό συγγραφέα Γουέηκμαν (Frederic Wakeman), τον οποίο παντρεύτηκε, αλλά χώρισε το 1976 μετά από πολλά προβλήματα και όντας χρόνια εν διαστάσει. Σημαντική γνωριμία στη ζωή της στάθηκε ο γνωστός ηθοποιός Κώστας Καρράς, με τον οποίο η Λαμπέτη ονειρευόταν για άλλη μια φορά τον γάμο και την οικογένεια. Θα παίξουν μαζί στο "Θυμήσου στον Σεπτέμβρη", αλλά εμπόδιο στα σχέδιά της είναι το νεαρό της ηλικίας του και το ότι εκείνος είναι παντρεμένος, κάτι που η ίδια αγνοούσε. Θα μάθει την αλήθεια από τη γνωστή πλέον ηθοποιό Βέρα Κρούσκα, η οποία έκανε τα πρώτα θεατρικά της βήματα στο πλευρό της Λαμπέτη. Η επάρατη νόσος κάνει την επανεμφάνιση της στη ζωή της ηθοποιού (1967). Μετά την εγχείρηση (ολική μαστεκτομή) στην οποία υποβλήθηκε στις ΗΠΑ επιστρέφει και προσπαθεί να το ξεπεράσει.

Μια προσπάθεια υιοθεσίας από κοινού με τον Γουέηκμαν, (της μικρής Έλίζας) της δημιούργησε πλείστα προβλήματα, όταν δικαστική απόφαση την υποχρέωσε να επιστρέψει το παιδί, μετά παρέλευση 4 χρόνων, στους φυσικούς γονείς του. Η περιπέτεια αυτή της δημιούργησε γενική κατάπτωση και μελαγχολία, που την κράτησε μακριά από το θέατρο. Η επάρατη νόσος όμως ήρθε να συμπληρώσει την τραγωδία της μεγάλης αυτής ηθοποιού. Οι μεταστάσεις ήταν συνεχείς. Η τελευταία έπληξε της φωνητικές τις χορδές. Η τελευταία παράσταση στην οποία πρωταγωνίστησε στην Αθήνα ήταν τα "Παιδιά ενός κατώτερου Θεού" στο ρόλο της κωφάλαλης Σάρα. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1983 άφησε τη τελευταία της πνοή σε νοσοκομείο των ΗΠΑ που είχε μεταβεί λίγες εβδομάδες πριν, σφραγίζοντας έτσι μια υπέροχη εποχή του ελληνικού θεάτρου. Η τελευταία προσφορά της μεγάλης ηθοποιού ήταν η δωρεά των ματιών της.

Επαγγελματική σταδιοδρομία

Το 1941 έδωσε εξετάσεις και απέτυχε τόσο στη δραματική σχολή του Εθνικού θεάτρου όσο και στη σχολή Κοτοπούλη. Η ίδια η Μαρίκα Κοτοπούλη όμως αναγνώρισε το ταλέντο της και την έκανε δεκτή στη σχολή της. Άλλαξε το επώνυμο της από Λούκου σε Λαμπέτη όταν διάβασε το βιβλίο "Αστραπόγιαννος" του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη. Πρώτη της θεατρική εμφάνιση το 1942 στο έργο "Η Χάννελε πάει στο Παράδεισο" του Γκέρχαρντ Χάουπτμαν. Η συμμετοχή της όμως στο έργο "Γυάλινος κόσμος" στο θέατρο του Κάρολου Κουν είναι εκείνο που την καθιερώνει ως εξαιρετική ηθοποιό. Συμπρωταγωνίστρια με τον Δ. Χορν και τον Γ. Παππά ανέβασε κλασσικά έργα όπως "Νυφικό κρεβάτι", "Παιχνίδι της Μοναξιάς" κ.ά. Επίσης συνεργάστηκε στο θέατρο με μεγάλους ηθοποιούς, όπως ήταν ο Μάνος Κατράκης, που επιπλέον τους συνέδεε βαθιά φιλία. Τελευταία της παρουσία στο Θέατρο ήταν το 1981 στο έργο "Σάρα - Τα παιδιά ενός κατώτερου Θεού" υποδυόμενη με απίστευτη επιτυχία τη κωφάλαλη Σάρα. Αλλά και στον ελληνικό κινηματογράφο οι επιτυχίες της δεν ήταν λίγες, ιδιαίτερα στο "Κορίτσι με τα μαύρα", "Κυριακάτικο ξύπνημα" αλλά και στο "Η Κάλπικη λίρα".

Θεατρογράφημα

Το ταξίδι του γάμου (Κάρλο Ντε Φρις) Θίασος Κοτοπούλη 1942

Αλάτι και πιπέρι Θίασος Κοτοπούλη 1942

Η Χάννελε πάει στον παράδεισο(Γκ. Χάουπτμαν)Θίασος Κοτοπούλη 1942

Ο ψεύτης και η καλόγρια (Κουρτ Γκετς) Θίασος Κοτοπούλη 1944

Φουσκοθαλασσιές (Δημήτρης Μπόγρης) Θίασος Κοτοπούλη 1944

Σκάνδαλο σε γυμνάσιο θηλέων (Λαντ. Φοντόρ) Θίασος Μιράντας,Μουσούρη,Νέζερ 1944

Χάιλ Χίτλερ (Δ. Ευαγγελίδη- Αλ. Σακελλάριου) Θίασος Μουσούρη 1944

Η μεγάλη στιγμή (Αλέκου Λιδωρίκη) Θίασος Μουσούρη 1945

Οι έμποροι της δόξας (Μαρσέλ Πανιόλ-Πωλ Νιβουά) Θίασος Μουσούρη 1945

Η κυρία προέδρου (Μ.Εννεκέν-Πωλ Βεμπέρ) Θίασος Μουσούρη 1945

Μποέμ (Ρενάτο Μόρντο) Θεατρική εταιρεία Μουσούρη, Μόρντο, Ανεμογιάννη 1945

Εμείς κι ο χρόνος (Τζων Πρίσλεϋ) Θέατρο Τέχνης 1946

Γυάλινος Κόσμος (Τένεση Ουίλλιαμς) Θέατρο Τέχνης 1946

Αντιγόνη (Ζαν Ανούιγ) Θέατρο Τέχνης 1947

Ο γάμος της Μπάρμπαρα (Τζέημς Μπάρι) Θέατρο Τέχνης 1947

Το φινόρο του Λεβάντε (Γρηγόριος Ξενόπουλος) Θέατρο Τέχνης 1947

Ήταν όλοι τους παιδιά μου (Άρθουρ Μίλλερ) Θέατρο Τέχνης 1947

Ζωή με τον πατέρα (Χάουαρντ Λίντσεϋ- Ράσσελ Κρουζ) Θέατρο Τέχνης 1947

Ο ανακριτής έρχεται (Τζων Πρίσλεϋ) Θέατρο Τέχνης 1948

Ματωμένος Γάμος (Φρεδερίκο Γκαρθία Λόρκα) Θέατρο Τέχνης 1948

Ο Απόλλων του Μπελάκ (Ζαν Ζιρωντού) Θίασος Κατερίνας 1948

Χρυσή μου Ρουθ (Νόρμαν Κράσνα) Θίασος Κατερίνας 1948

Ο κουρέας της Σεβίλλης (Μπωμαρσαί) Εθνικό Θέατρο 1948

Οι Φοιτητές (Γρηγόριος Ξενόπουλος) Εθνικό Θέατρο 1949

Φθινοπωρινή Παλίρροια (Δάφνη ντυ Μωριέ) Θίασος Κατερίνας 1949

Οι τρομεροί εραστές (Νόελ Κάουαρντ) Θίασος Κατερίνας 1949

Η κληρονόμος (Ρουθ-Αυγούστου Γκετς) Θίασος Μουσούρη 1949

Η ανθρώπινη φωνή (Ζαν Κοκτώ) Θίασος Μουσούρη 1950

Λίλιομ (Φέρεντς Μολνάρ) Θίασος Μουσούρη 1950

Ένας αξιοθαύμαστος υπηρέτης (Τζέιμς Μπάρρι) Θίασος Μουσούρη 1950

Πεγκ, καρδούλα μου (Τζ. Χαρτλεν Μάννερς) Θίασος Μουσούρη 1950

Χαμένοι στο σκοτάδι (Πωλ Βίνσετ Κάρρολλ) Θίασος Μουσούρη 1951

Το κουρέλι (Ντάριο Νικοντέμι) Θίασος Μουσούρη

Βαθειά, γαλάζια θάλασσα (Τέρενς Ράττιγκαν) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1952

Ξενοδοχείο η ευτυχία (Μαρκ Ζιλμπέρ Σωβαζόν) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1952

Νόρα-Το σπίτι της Κούκλας (Ερρίκου Ίψεν) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1953

Αγαπούλα (Άρθουρ Σνίτςλερ) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1953

Τρεις άγγελοι (Αλμπέρ Ύσσόν) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1953

Γαλάζιο Φεγγάρι (Χιου Χέρμπερτ) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1953

Ο άνθρωπος με την ομπρέλα (Ντάνιερ-Μόρρουμ) Θίασος Λαμπέτη, Παππά, Χορν 1954

Πρόσκληση στον πύργο (Ζαν Ανούιγ) Θίασος Μουσούρη 1955

Το τελευταίο βαλς (Σώμερσετ Μωμ) Θίασος Μουσούρη 1956

Νυχτερινή επίσκεψη (Γκέγιερ) Θίασος Μουσούρη 1956

Αριστοκρατικός δρόμος (Τζέιμς Μπάρρι) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1956

Βροχοποιός (Ν.Ρίτσαρντ Νας) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1956

Ζιζή (Αννίτα Λους) Θίασος Λαμπέτη Χορν 1957

Το νυφικό κρεβάτι (Γιαν ντε Νάρτογκ) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1957

Ένα ζευγάρι παπούτσια (Κλωντ Μανιέ) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1958

Το παιχνίδι της μοναξιάς (Ουίλλιαμ Γκιμπσον) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1958

Ο Βαβάς (Αντρέ Ρουσσέν) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1958

Η κυρία με τις καμέλιες (Αλέξανδρος Δουμάς) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1959

Εραστής από χαρτόνι (Ζακ Ντεβάλ) Θίασος Λαμπέτη, Χορν 1959

Το θαύμα της της Άννυ Σάλλιβαν (Ουίλλιαμ Γκιμπσον) Θίασος Λαμπέτη 1961

Πεγκ, καρδούλα μου (Τζ. Χάρτλεν Μάννερς) Θίασος Λαμπέτη 1961

Η μικρή μας πόλη (Θόρντον Γουάιλντερ) Θίασος Λαμπέτη 1962

Ανοιξιάτικο τραγούδι (Τζων Βαν Ντρούτεν) Θίασος Λαμπέτη 1962

Οντίν (Ζαν Ζιρωντού) Θίασος Λαμπέτη 1962

Η κληρονόμος (Ρουθ-Αυγούστου Γκετς) Θίασος Λαμπέτη 1962

Σαμπρίνα (Σάμιουελ Τέηλορ) Θίασος Λαμπέτη 1963

Ατζαλένιο γοβάκι (Πωλ Κλωντέλ) Εθνικό Θέατρο 1964

Ευπόλητη στο πάρκο (Νηλ Σάιμον) Θίασος Λαμπέτη 1964

Λεωφορείο ο Πόθος (Τένεση Ουίλλιαμς) Θίασος Λαμπέτη 1965

Αγία Ιωάννα (Τζωρτζ Μπέρναρντ Σω) Θίασος Λαμπέτη 1966

Μαμζέλ Πέπσυ (Πιερ Εντμόν Βικτόρ) Θίασος Λαμπέτη 1966

Θυμήσου το Σεπτέμβρη (Νόελ Κάουαρντ) Θίασος Λαμπέτη 1967

Σαράντα καράτια (Πιερ Μπαργιγιέ) Θίασος Λαμπέτη 1968

Φράνκνυ (Κάρσον Μακ Καλλερς) Θίασος Λαμπέτη 1969

Το άνθος του κάκτου (Πιερ Μπαργιγιέ-Ζαν Πιερ Γκρεντύ) Θίασος Λαμπέτη 1970

Τσιν τσιν (Φρανσουά Μπιγιεντού) Θίασος Λαμπέτη, Κωνσταντάρα 1970

Μια λαΐδη στο σφυρί (Σώμερσετ Μωμ) Θίασος Λαμπέτη, Κωνσταντάρα 1970

Ο λογαριασμός (Φρανσουάζ Ντορέν) Θίασος Λαμπέτη 1971

Πέντε Θεατρικές μορφές:Ζαν Κοκτώ-Η ψεύτρα, Αυγούστου Στρίντμπεργκ-Η πιο δυνατή, Ζαν Κοκτώ- Την έχασα, Κάθρην Μάνσφηλντ, Ζαν Κοκτώ-Η ανθρώπινη φωνή Θίασος Λαμπέτη 1971

Γλυκιά Ίρμα (Αλεξάντερ Μπερεφόρ-Μαργκερίτ Μονό) Θίασος Λαμπέτη 1972

Η τυφλόμυγα (Α.Λίκμπορν) Θίασος Λαμπέτη, Κατερίνας 1972

Μικρές αλεπούδες (Λίλιαν Χέλμαν) Θίασος Λαμπέτη, Κατερίνας 1973

Ο Βυσσινόκηπος (Άντον Τσέχοφ) Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος 1974

Δεσποινίς Μαργαρίτα (Ρομπέρτο Αλτάιντε) Θίασος Λαμπέτη 1975

Φθινοπωρινή ιστορία (Αλεξέι Αρμπούζοφ) Ελληνικό Λαϊκό Θέατρο 1977

Έξι μονόπρακτα: Μπέρτολτ Μπρεχτ-Η εβραία(από το «Τρόμος και Αθλιότητα στο Γ' Ράιχ), Αυγούστου Στρίντμπεργκ-Η Πιο Δυνατή, Τσέχοφ-Αρού Όλυα («Μια Ψυχούλα»), Ζαν Κοκτώ-Η ανθρώπινη φωνή, Η ψεύτρα, Ο Πιερότος(«Την έχασα») Θίασος Λαμπέτη 1978

Φιλουμένα Μαρτουράνο (Εντουάρντο ντε Φιλίππο) Θίασος Λαμπέτη 1978

Ντόλλυ-«Η Προξενήτρα» (Θόρντον Ουάιλντερ) Θίασος Λαμπέτη 1980

Σάρα, Τα Παιδιά ενός Κατώτερου Θεού (Μαρκ Μέντοφ) Θίασος Λαμπέτη 1981

Οι ταινίες

Αδούλωτοι Σκλάβοι 1946

Παιδιά της Αθήνας 1947

Διαγωγή Μηδέν 1949

Ματωμένα Χριστούγεννα 1951

Κυριακάτικο Ξύπνημα 1953

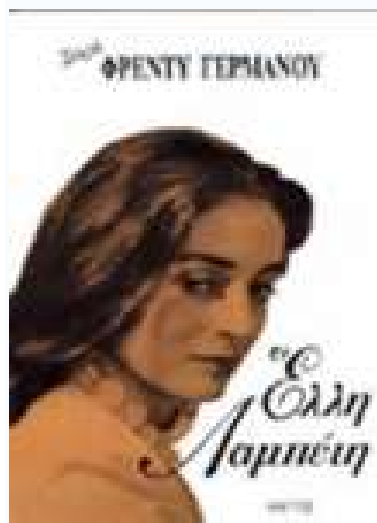
Κάλπικη Λίρα 1954

Το Κορίτσι με τα Μαύρα 1956

Το Τελευταίο Ψέμα 1957

Χαμένο Κορμί(The Wastrel/Il Relitto) 1961

Μια Μέρα,ο Πατέρας μου (One Day, My Daddy) 1968



Εξώφυλλο της βιογραφίας της Έλλης Λαμπέτη

Την τηλεοπτική περίοδο 2006 - 2007 προβλήθηκε από τον τηλεοπτικό σταθμό Alpha τηλεοπτική σειρά 20 επεισοδίων, με τίτλο "**Έλλη Λαμπέτη: Η τελευταία παράσταση**", βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο της βιογράφου της Λαμπέτη Φρίντας Μπιούμπι, ("Έλλη Λαμπέτη: Η τελευταία παράσταση" Εκδόσεις Εξάντας 1983) με πρωταγωνίστριες στο ρόλο της Λαμπέτη τις, **Μαρίνα Καλογήρου** (νεαρή ηλικία) και **Καρνοφυλλιά Καραμπέτη** (ώριμη ηλικία).

Ο Φρέντν Γερμανός έγραψε τη βιογραφία της δεκατρία χρόνια μετά το θάνατο της (1996).

Γεωργία Βασιλειάδου

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια



Η **Γεωργία Βασιλειάδου** γεννήθηκε το 1897, στην Αθήνα. Το πραγματικό της όνομα ήταν **Γεωργία Αθανασίου**. Υποχρεώθηκε να αφήσει νωρίς το σχολείο για να εργαστεί σε κατάσταση και να βοηθήσει την οικογένειά της. Έκανε την εμφάνισή της το 1918 αλλά ξεκίνησε τις σπουδές της στην Γεννάδειο Σχολή το 1923 και κατόπιν εμφανίστηκε σε διάφορες όπερες. Εργάστηκε σε μεγάλα θεατρικά σχήματα της εποχής με τους Κυβέλη, Μαρίκα Κοτοπούλη, Δημήτρη Μυράτ ερμηνεύοντας ποικίλους ρόλους. Στα μέσα του 1930 αποφάσισε να σταματήσει αλλά ο Αλέκος Σακελλάριος της προσέφερε ένα ρόλο το 1939 στα *Κορίτσια της παντρείας*, που έγινε η αφορμή για το ξεκίνημα μιας δεύτερης αλλά περισσότερο γνωστής καριέρας. Στην εταιρεία της Φίνος φιλμς έγιναν οι μεγάλες της επιτυχίες όπως *Η ωραία των Αθηνών*, *Η θεία απ' το Σικάγο*, *Ο Κλέαρχος η Μαρίνα και ο κοντός* και άλλες. Έλαβε μέρος στην τηλεοπτική σειρά *Ο Χριστός ξανασταυρώνεται*. Πέθανε στις 12 Φεβρουαρίου του 1980 αλλά παραμένει ακόμα αξιαγάπητη χάρη στις ταινίες της. Κηδεύτηκε με παρουσία λίγου κόσμου, ένα βροχερό πρωινό στο Α΄ Νεκροταφείο όπου έχει γίνει και η εκταφή της. Έμενε στο Μαρούσι και είχε μια κόρη, την Φωτεινή.

Φιλμογραφία

Ένα ένα τέσσερα (1977)

Ο Χριστός ξανασταυρώνεται (1975) TV σειρά Μανταλένια

Η περιπερού (1970)

Η βαρόνη και ο Προκόπης (1970)

Η Σμυρνιά (1969)

Η λυγερή (1968)

Τόσα όνειρα στους δρόμους (1968)

Δοσατζού επιχείρησις γαμπρός (1966)

Ησαΐα χόρευε (1966)

Ο Μελέτης στην άμεσο δράση (1966)

Προξενήτρα πράκτωρ 017 (1966)

Κάλλιο πέντε και στο χέρι (1965)

Ήταν όλοι τους κορόιδα (1964)

Αγάπησα και πόνεσα (1963)

Ο ανιψιός μου ο Μανώλης (1963)

Εμείς τα μπατιράκια (1963)

Η Ελληνίδα και ο έρωτας (1962)

Εξυπνοι και κορόιδα (1962)

Οι γαμπροί της Ευτυχίας (1962) Ευτυχία Ταρνιάνη

Το καρπουζάκι (1962)

Ο Μιχαλιός του 14ου Συντάγματος (1962)

Ο Θύμιος στη χώρα του στριπ- τηζ (1962)

Ο Κλέαρχος η Μαρίνα και ο κοντός (1961) Μαρίνα

Η κυρία δήμαρχος (1960) Ασπασία Ζομπαρλά

Ο θησαυρός του μακαρίτη (1959) Θεώνη

Αστέρω (1959) Σταματίνα

Μπουμπουλίνα (1959)

Νταντά με το ζόρι (1959)

Ο θείος από τον Καναδά (1959)

Η κυρά μας η μαμή (1958) Μαμή

Το αμαξάκι (1957)

Η θεία απ' το Σικάγο (1957)θεία Καλλιόπη

Η καφετζού (1956)Καλλιόπη

Ο αγαπητικός της βοσκοπούλας (II) (1955)

Ο μαγκούφης (1955)

Πιάσαμε την καλή (1955)

Η ωραία των Αθηνών (1954) Αριστέα

Γκολ στον έρωτα (1954)

Χαρούμενο ξεκίνημα (1954)

Ο φαταούλας (1952)

Ο γρουσουζής (1952)

Το στραβόζυλο (1952)

Εκείνες που δεν πρέπει ν' αγαπούν (1951)

Μια νύχτα στον παράδεισο (1951)

Τα τέσσερα σκαλοπάτια (1951)

Οι Γερμανοί ξανάρχονται (1948)

Παπούτσι από τον τόπο σου (1946)

Για την αγάπη της (1930)

Όνειρο γλυπτού (1930)

Jane Fonda

Πηγή: www.cinemanews.gr



Η Jane Seynor Fonda γεννήθηκε τις 21 Δεκεμβρίου το 1937 στη Νέα Υόρκη και είναι κόρη του γνωστού ηθοποιού Henry Fonda και της Francis Seymour Brokaw η οποία αυτοκτόνησε όταν η Jane ήταν δώδεκα χρόνων. Λίγο αργότερα αποπειράθηκε και ο αδερφός της να αυτοκτονήσει αφού δεν μπορούσε να αντέξει την απώλεια την μητέρας τους.

Όταν ήταν μικρή δεν έδειχνε σημάδια φιλοδοξίας να μπει στον κόσμο της υποκριτικής. Η διάθεσή της άρχισε να αλλάζει το 1954 όταν ο πατέρας της έπαιξε στο «The Country Givil» στο Omaha Community Theatre. Τότε ο Joshua Logan την προέτρωσε να συμμετάσχει δίπλα στον πατέρα της. Το ενδιαφέρον της για την υποκριτική γιγαντώθηκε όταν γνώρισε τον Lee Strasberg το 1958 αποφασίζοντας να εγγραφεί στην περίφημη σχολή του Actor's Studio. Το κινηματογραφικό της ντεμπούτο έγινε με την ταινία «Tall Story» το 1960.

Το 1962 άρχισε να γίνεται ευρύτερα γνωστή με τις ταινίες «Walk on the Wild Side» και «Period of Adjustment», κερδίζοντας την πρώτη της Χρυσή Σφαίρα ως πρωτοεμφανιζόμενη ηθοποιός. Στη συνέχεια η ταινία «Cat Ballou» (1965) που προτάθηκε για πέντε Oscar την έκανε πλέον σταρ σε ηλικία 28 χρόνων. Το 1968 συμμετείχε σε μια παραγωγή με αρκετό ρίσκο που όμως την έφερε στο προσκήνιο της δημοσιότητας, τη θρυλική Barbarella.

Το πραγματικό της ταλέντο αποκαλύφθηκε στη ταινία του 1969 με τίτλο «They Shoot Horses, Don't They?» όπου της έφερε μια υποψηφιότητα για Oscar. Το 1971 κέρδισε Oscar για τη ταινία «Klute» ενώ το 1978 για τη ταινία «Coming Home» έλαβε μία ακόμα Χρυσή Σφαίρα πολλά βραβεία και διακρίσεις. Το 1981 συμπρωταγωνίστησε για πρώτη και μοναδική φορά με τον πατέρα της στη μεγάλη οθόνη στην ταινία «On Golden Pond» κερδίζοντας μια Χρυσή Σφαίρα, ενώ τον επόμενο χρόνο κερδίζει Oscar Α' γυναικείου ρόλου για τη ταινία «The China Syndrome».

Η Jane Fonda συνέχισε να καλλιεργεί τη φήμη της και να αναπτύσσει τη καριέρα της κάνοντας πάντα λίγες και καλές δουλειές, έτσι τα επόμενα χρόνια ακολούθησαν οι «Agnes of God» (1985), «The Morning After» (1986) ταινία για την οποία ήταν υποψήφια για Oscar Α' γυναικείου ρόλου, «Retour» (1987), «Leonard Part 6» (1987), «Old Gringo» (1989). Η ταινία «Stanley & Iris» (1990) ήταν και η τελευταία παραγωγή στην οποία συμμετείχε πριν βγει στη σύνταξη όπως χαρακτηρίστηκε η ίδια είχε δηλώσει. Μετά από δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια απουσίας το 2004 μας ανακοίνωσε ότι θα επιστρέψει στη μεγάλη οθόνη με τη κωμωδία «Monster-in-Law» όπου θα υποδυθεί τη πεθερά της Jennifer Lopez. Συνολικά στην καριέρα της ήταν υποψήφια επτά φορές για Oscar (κερδίζοντας 2) και δώδεκα φορές για Χρυσή Σφαίρα (κερδίζοντας 6 φορές).

Στις αρχές του 1980 απέκτησε φοβία με της ασθένειες φτάνοντας στο κατώφλι της υποχονδρίας. Αυτό την έκανε να στήσει την αλυσίδα γυμναστηρίων Jane Fonda Workout Studio. Η Jane Fonda υπήρξε μοντέλο σε μεγάλους οίκους, συγγραφέας, παραγωγός, πολιτική ακτιβίστρια ενώ έχει μεγάλη φιλανθρωπική δράση. Τον Απρίλιο του 2001 δούλεψε σκληρά εναντίον της εγκυμοσύνης στην εφηβική ηλικία. Την ίδια εποχή δώρισε δυο εκατομμύρια δολάρια στο Jane Fonda Center το οποίο ειδικεύεται στις έρευνες για την υγιή εφηβική σεξουαλική καθοδήγηση καθώς και προγράμματα σωστής ψυχικής ανάπτυξης των έφηβων. Το Σεπτέμβριο του 2002 έκανε μια καμπάνια εναντίων της γενετικής μετάλλαξης ενώ συνεχίζει μέχρι σήμερα να κάνει έργα ειρήνης για να βελτιωθούν οι σχέσεις Ισραήλ και Παλαιστίνης.

Η Jane Fonda έχει στο ενεργητικό της τρεις γάμους. Ο πρώτος ήταν με το Γάλλο σκηνοθέτη Roger Vadim με τον οποίο απέκτησε μια κόρη. Ο επόμενος γάμος της ήταν με τον συγγραφέα και πολιτικό Tom Hayden με τον οποίο απέκτησε ένα γιο ενώ υιοθέτησαν και μια κόρη. Ο τρίτος και τελευταίος της γάμος κράτησε από το 1991 έως και το 2001 και ήταν με τον ιδρυτή του CNN, Ted Turner. Συχνά απασχόλησε τα μέσα ενημέρωσης με τα ειδύλλιά της όμως με τους Alexander Whitelaw, Donald Sutherland και τον Barry Matalon.

Κατίνα Παξινού

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια



Η **Κατίνα** Κωνσταντοπούλου - **Παξινού** ήταν Ελληνίδα ηθοποιός παγκόσμιας φήμης.

Γεννήθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1900 στον Πειραιά. Σπούδασε στο Ωδείο της Γενεύης καθώς και σε άλλες αντίστοιχες σχολές στη Βιέννη και στο Βερολίνο. Άρχισε από πολύ νωρίς την καλλιτεχνική σταδιοδρομία της και γρήγορα διακρίθηκε για το αληθινό ταλέντο της και την αγάπη στην τέχνη της. Ο πρώτος της σημαντικός ρόλος ήταν της Βεατρίκης, στην ομώνυμη όπερα Αδελφή Βεατρίκη του Μητρόπουλου που ανεβάσθηκε το 1920 στο Δημοτικό θέατρο Πειραιώς. Ο πρώτος θεατρικός ρόλος της στην πρόζα ήταν το 1929, στο θέατρο Κοτοπούλη, στο «*Γυμνή Γυναίκα*» του Μπατάιγ. Το 1931 συνεργάστηκε με τον κορυφαίο Έλληνα καλλιτέχνη Αιμίλιο Βεάκη με τον οποίο εισχωρεί στον συνεταιρικό θίασο του Αλέξη Μινωτή, τον οποίο και παντρεύτηκε και που μαζί του συνεργάστηκε αποδοτικά από το 1932 μέχρι το 1940, χρονιά που έγινε μόνιμο μέλος του Εθνικού Θεάτρου. Με την Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου εμφανίσθηκε στο Λονδίνο στη Φρανκφούρτη και το Βερολίνο. Κατά την περίοδο του πολέμου εγκαταστάθηκε στις ΗΠΑ όπου και εμφανίσθηκε στο Θέατρο Μπροντγουαίη. Το 1950 επέστρεψε στην Ελλάδα και

εμφανίζεται πάλι στη σκηνή του Εθνικού θεάτρου με τον Αλέξη Μινωτή όπου ανεβάζει Ίψεν και Λόρκα αλλά κύριο πλέον ενδιαφέρον τις παραστάσεις αρχαίων θεατρικών έργων.

Όμως το έργο που την επέβαλε σε διεθνή κλίμακα και που της χάρισε το 1944 το Όσκαρ της ηθοποιίας, από την Αμερικανική Ακαδημία Κινηματογράφου, ήταν το «Για ποιον χτυπά η καμπάνα», όπου υποδύοταν το ρόλο της φλογερής πατριώτισσας της Ισπανίας, Πιλάρ.

Για το έργο «*Το πένθος ταιριάζει στην Ηλέκτρα*», βραβεύτηκε με το βραβείο Κοκτώ. Έγραψε επίσης και μουσική για την τραγωδία «*Οιδίπους τύραννος*». Πέθανε στις 22 Φεβρουαρίου 1973.

Μαίρη Αρώνη

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια



Η **Μαίρη Αρώνη** του Θεοδώρου (σύζυγος) και κόρη του καθηγητή της Μεγάλης του Γένους Σχολής, Λεάνδρου Αρβανίτη ή Αρβανιτάκη, υπήρξε δημοφιλής ηθοποιός. Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Δεκέμβριο του 1918 και πέθανε στις 16 Ιουλίου 1992. Ήταν πτυχιούχος πιάνου και απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου, μαθήτρια του Φώτη Πολίτη και ιδιαίτερα αριστούχος στη απαγγελία και φωνητική, απ' όπου και απεφοίτησε το 1933. Ένα χρόνο μετά νυμφεύθηκε τον Θεόδωρο Αρώνη επίσης ηθοποιό.

Πρώτη εμφάνιση στο θέατρο έκανε με τον θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη το 1935, απ' όπου και η συνέχεια της καριέρας της υπήρξε λαμπρή. Πρωταγωνίστρια στο Θέατρο Μουσούρη, το (1941), από τις νεότερες πρωταγωνίστριες της εποχής, δημιουργεί το δικό της θίασο μόλις το 1944. Το 1947 τη βρίσκει πρωταγωνίστρια του Εθνικού Θεάτρου να ερμηνεύει στη σειρά Αριστοφάνη, Σαίξπηρ, Σίλερ, Τέννεση Γουίλιαμς κ.ά συγγραφείς σε δύσκολους ρόλους όπως στο "Υπεράνθρωπον και γυναίκες" του Σω, στη "Στρίγκλα που έγινε αρνάκι" του Σαίξπηρ κ.ά. Παράλληλα διετέλεσε μέλος σε πλείστα Δ.Σ. πολιτιστικών οργανισμών της Αθήνας.

Εκτός όμως της θεατρικής της παρουσίας στο Αθηναϊκό κοινό έκανε και πολλές περιοδείες στο εξωτερικό με αντίστοιχες παραστάσεις όπως στο Φεστιβάλ των Εθνών (Παρίσι 1957), Μέση Ανατολή (1958), Λονδίνο (1967), Πολωνία και Ουγγαρία (1969) και ακόμα Ιαπωνία (1972). Αλλά και στον κινηματογράφο η παρουσία της κρίθηκε πολύ έντονη έτσι που να δηλώνει τακτικά η ίδια ότι "δεν θυμόταν ποτέ να είχε χρόνο ελεύθερο"! Ιδιαίτερα σε ρόλους μητέρας ή πεθεράς δημοφιλών ηθοποιών ήταν ασύγκριτη. Από δε το 1968 είχε αναλάβει καθηγήτρια της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου.

Η **Μαίρη Αρώνη** υπήρξε επίσης επίτιμος δημότης της Ρόδου, τιμήθηκε με τον Χρυσό Σταυρό Ευποιίας (1958) από τον Βασιλέα Παύλο, και το 1966 με το Μέγα Ταξiάρχη από τον Βασιλέα Κωνσταντίνο Β' καθώς και με άλλες διακρίσεις κυρίως από τη Μέση Ανατολή (Κυβερνήσεων και Πατριαρχείων). Η εκτίμηση που έτρεφε

κυρίως το θεατρόφιλο κοινό στο πρόσωπό της για το πλούσιο "τάλαντον" και την ευσυνείδητη επίδοσή της υπήρξε μεγάλη.

Μιλούσε Γαλλικά και Αγγλικά και ήταν μόνιμος κάτοικος Καλαμακίου Παλαιού Φαλήρου (Αθήνα), αν και τελευταία παραθέριζε σε βόρειο παράλιο δήμο της Αττικής.

Τζένη Καρέζη

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια



Η **Τζένη Καρέζη** υπήρξε μεγάλη Ελληνίδα ηθοποιός και θεατρικός επιχειρηματίας. Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Ιανουάριο του 1930. Ο πατέρας της ήταν γυμνασιάρχης και η μητέρα της δασκάλα. Τα σχολικά της χρόνια τα πέρασε στη Σχολή Καλογραιών Καλαμαρί στη Θεσσαλονίκη και στη Σχολή Σεν Ζοζέφ στην Αθήνα. Έχει κάνει δύο γάμους. Το 1962 παντρεύεται τον Ζάχο Χατζηφωτίου και πέντε χρόνια μετά, το 1967 τον ηθοποιό Κώστα Καζάκο με το οποίο και απέκτησε ένα γιο τον Κωνσταντίνο (Κωνσταντίνος Καζάκος). Μιλούσε γαλλικά και αγγλικά. Ήταν μόνιμος κάτοικος Αθηνών. Πέθανε στις 27 Ιουλίου 1992 νικημένη από την επάρατη νόσο. Το πραγματικό της όνομα ήταν *Ευγενία Καρπούζη*.

Θέατρο

Το 1951 την ίδια χρονιά που αποφοίτησε από την Ελληνογαλλική Σχολή πήρε μέρος στη θεατρική παράσταση "Αντιγόνη" του Σοφοκλή που είχε ανεβασθεί στο "ΡΕΞ". Και την ίδια επίσης χρονιά έγινε δεκτή στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και από τον Οκτώβριο του 1954, μαθήτρια ακόμα, άρχισε να εμφανίζεται στη θεατρική σκηνή στο θέατρο Κοτοπούλη, σε ρόλους πρωταγωνιστικούς δίπλα στη Μελίνα Μερκούρη στα έργα "Ωραία Ελένη" και "Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα" του Λόρκα, τα οποία και την καθιέρωσαν.

Ως βασικό επίσης στέλεχος του Εθνικού θεάτρου ερμήνευσε Σαίξπηρ, Μίλλερ, Ανδρέγιεφ, Τερζάκη, Ρώμα και Αριστοφάνη. Το 1962 είναι πρωταγωνίστρια στο θέατρο Μουσούρη. Από το 1963 ηγείται πλέον προσωπικού θιάσου όπου μεταξύ άλλων έπαιξε τα έργα "Κρατικές υποθέσεις", "Μαίρη - Μαίρη", "Κάθε Τετάρτη", κ.ά.

Από το 1968 ανέβασε με τον Κώστα Καζάκο τα έργα: "Θεοδώρα η Μεγάλη", "Ασπασία", "Το μεγάλο μας τσίρκο", "Ο Εχθρός λαός". κ.ά.

Άλλα θεατρικά έργα που έχει παίξει είναι: "Ανεργία μηδέν", "Δοκιμασία", "Άμλετ", "Ζωντανό πτώμα", "Ανθή", "Βασιλιάς Ληρ", "Ζαμπελάκι", "Νύχτα στη Μεσόγειο", "Ένα κουτό κορίτσι", "Η κυρία δε με μέλλει", "Μία ιστορία από το Ιρκούτσκ", "Πάπισσα Ιωάννα", "Η κυρία Προέδρου", "Πολίτες β' κατηγορίας", "Η Παναγία των Παρισίων", "Οι θεατρίνοι", "Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ", "Έντα Γκάμπλερ", "Πρόσωπο με πρόσωπο", "Βυσσινόκηπος" (με μεγάλη επιτυχία), "Διαμάντια και μπλουζ".

Αρχαίο θέατρο

Στο αρχαίο θέατρο έχει παίξει επίσης στα έργα: "Αντιγόνη", "Εκκλησιάζουσες", "Λυσιστράτη", "Θεσμοφοριάζουσες", "Κλυταιμνήστρα", "Μήδεια", "Ηλέκτρα" και "Οιδίπους Τύραννος".

Φιλμογραφία

Πρωταγωνίστησε επίσης σε πολλές ταινίες της χρυσής εποχής του ελληνικού κινηματογράφου, όπως:

Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο
Δελησταύρου και υιός
Η θεία απ' το Σικάγο
Το τρελοκόριτσο
Ραντεβού στην Κέρκυρα
Ταξίδι με τον έρωτα
Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος
Χιονάτη και τα επτά γεροντοπαλικάρα
Η δεσποινίς διευθυντής
Κάθε Τετάρτη
Τζένη, Τζένη
Η κυρία εκκυκλοφόρησε
Ένας ιππότης για τη Βασούλα
Η νύφη το 'σκασε
Τα κόκκινα φανάρια
Μια σφαίρα στην καρδιά
Λόλα
Μαντώ Μαυρογένους
Αγάπη και Αίμα
Μαρίνα Αυγέρη
Μαύρη χρυσαλλίδα
Μεγάλη περιπέτεια

- Η ταινία όμως που σημάδεψε την κινηματογραφική της καριέρα ήταν το "Κονσέρτο για πολυβόλα".

Τηλεόραση

Επίσης η Τζένη Καρέζη εμφανίσθηκε και στην ελληνική τηλεόραση στις τηλεοπτικές σειρές:

"Μαρίνα Αυγέρη"

"Η μεγάλη περιπέτεια"

"Η μαύρη χρυσαλίδα"

Στη θεατρική σκηνή θεωρήθηκε καλλιτεχνική αντίπαλος της Αλίκης Βουγιουκλάκη αναβιώνοντας έτσι την καλλιτεχνική αντιπαλότητα της Κυβέλης με την Μαρίκα Κοτοπούλη χωρίς όμως τις πολιτικές προεκτάσεις εκείνων.

Βάσω Μανωλίδου



Πηγή: www.koyinta.gr

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Η **Βάσω Μανωλίδου** του Παναγιώτου (Αθήνα, 1912-11 Αυγούστου 2004) ήταν Ελληνίδα ηθοποιός.

Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Αύγουστο του 1912 (ή 1917). Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και στο Ελληνικό Ωδείο. Το 1932 εμφανίστηκε για πρώτη φορά με το Εθνικό Θέατρο στον "Εμπορο της Βενετίας" του Σαίξπηρ και συνέχισε στο ίδιο θέατρο (1932-1943), (1950-1951) και από το (1955 μέχρι το 1980). Το 1939 υποδύθηκε το ρόλο της Οφηλίας στην παράσταση του Άμλετ του Σαίξπηρ στην Αγγλία και στη συνέχεια επέστρεψε με ελληνικούς θιάσους στη χώρα μας.

Ερμήνευσε τους βασικότερους ρόλους σε πλείστα θεατρικά έργα όπως κατά σειρά: "Θυσία του Αβραάμ", "Φυντανάκι", "Βασιλιάς Λήρ", "Ταπεινοί και καταφρονεμένοι", "Φάουστ", "Γλάρος", "Ρωμαίος και Ιουλιέττα", "Πειρασμός", "Άμλετ", "Καίσαρ και Κλεοπάτρα", "Το πένθος ταιριάζει στην Ηλέκτρα" κ.ά.

Συνεργάστηκε επίσης ως συνθιασάρχης με τους Παππά, Δενδραμή, Βεάκη, Μαίρη Αρώνη και Δημήτρη Χορν. Επίσης στα θέατρα "Κοτοπούλη" και "Μουσούρη". Με τη Βάσω Μανωλίδου συνεργάστηκαν επίσης πολλοί σκηνοθέτες όπως ο Αλέξης

Σολομός, ο Τάκης Μουζενίδης, ο Μιχάλης Κακογιάννης, ο Αλέξης Μινωτής. Στον κινηματογράφο έπαιξε στις ταινίες: «Έξω φτώχεια» του Δημ. Γαζιάδη (1932) και «Το σταυροδρόμι του πεπρωμένου» του Τζ. Μπερνούτσιο (1954).

Πραγματοποίησε καλλιτεχνικές περιοδείες στην Κωνσταντινούπολη, την Αίγυπτο και την Κύπρο. Ήταν ξαδέρφη της Μαίρης Αρώνη. Της απονεμήθηκε ο Χρυσός Σταυρός Εποποιίας και ο Ταξιάρχης του Τάγματος του Φοίνικος.

Η Βάσω Μανωλίδου μιλούσε επίσης γαλλικά και αγγλικά και ήταν μόνιμος κάτοικος Παλαιού Φαλήρου. Πέθανε πλήρης ημερών στις 11 Αυγούστου του 2004 και κηδεύτηκε στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών. Η Βάσω Μανωλίδου θεωρούταν η τελευταία από τους μεγάλους του ελληνικού θεάτρου.

Ρένα Βλαχοπούλου

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Ρένα Βλαχοπούλου



Η **Ρένα Βλαχοπούλου** (* 1913 στην Κέρκυρα, † 29 Ιουλίου 2004 στην Αθήνα) ήταν Ελληνίδα ηθοποιός και τραγουδίστρια.

Βιογραφία

Γεννήθηκε το 1913 (ποτέ, βέβαια, δεν της άρεσε να αναφέρεται στην ηλικία της) στην Κέρκυρα. Ο πατέρας της, Γιάννης Βλαχόπουλος, ανήκε στην αριστοκρατία του νησιού ενώ η μητέρα της, Καλλιόπη, ήταν κόρη κάποιας υπηρέτριας που εργαζόταν στο σπίτι των Βλαχόπουλων. Οι γονείς της αγαπήθηκαν και, παρά τις αντιδράσεις της οικογένειας του νέου που τον αποκλήρωσε, παντρεύτηκαν κι έκαναν εννιά παιδιά. Τα έβγαζαν πέρα με δυσκολία. Η Ρένα ήταν το πέμπτο τους παιδί. Με τον πατέρα της πήγαινε συχνά επίσκεψη στον αρχοντικό του κόντε Θεοτόκη όπου υπήρχε πιάνο αλλά και μια δισκοθήκη με δίσκους των 78 στροφών. Εκεί θα έχει την πρώτη της επαφή με τη μουσική και το τραγούδι.

Μόλις εικοσιέξι χρονών, θα τραγουδήσει για πρώτη φορά σε κάποιο ζαχαροπλαστείο της Σπιανάδας, όπου το 1938 θα γνωρίσει και θα ερωτευτεί τον ποδοσφαιριστή της ΑΕΚ Κώστα Βασιλείου. Θα έρθουν στην Αθήνα όπου θα παντρευτούν το καλοκαίρι του επόμενου έτους. Τότε, στο βαριετέ "Οασίς", στο Ζάππειο, όπου ο Μίμης Τραϊφόρος παρουσίαζε νέους καλλιτέχνες, η Ρένα θα πάει να δοκιμάσει τις ικανότητές της στο τραγούδι. Εντυπωσιάζει τον Τραϊφόρο, που της ζητά να τραγουδά εκεί μόνιμως. Πράγματι, την άλλη μέρα θα πάει να τραγουδήσει η Ρένα στο βαριετέ φορώντας δανεική τουαλέτα που θα την πατήσει και θα πέσει κάτω.

Σημειώνει επιτυχία κι ο Πωλ Μενεστρέλ γράφει ένα τραγούδι ειδικά γι' αυτήν, το "Μικρή χωριατοπούλα" που θα γίνει επιτυχία και στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο θα διασκευαστεί στο "Κορόιδο Μουσολίνι" από τον Γιώργο Οικονομίδη. Τον χειμώνα του 1939-40 εμφανίζεται ως τραγουδίστρια για πρώτη φορά στο θέατρο Μοντιάλ του Κώστα Μακέδου, στην οδό Πανεπιστημίου σε επιθεώρηση με τη Σοφία Βέμπο (τραγουδούσαν ντουέτο). Μαζί, ακόμη, οι αδελφές Καλουτά, ο Κυριάκος Μαυρέας, η Ηρώ Χαντά κι ο Γιάννης Φλερύ.

Τον χειμώνα του 1940 οι Ιταλοί βομβαρδίζουν την Κέρκυρα. Θα σκοτωθούν και οι δύο γονείς της. Ο γάμος με τον Βασιλείου δεν θα κρατήσει. Χωρίζουν και το 1942 παντρεύεται τον τραπεζίτη Γιάννη Κωστόπουλο.

Τότε θα ξεκινήσει συνεργασία με τον συνθέτη Γιάννη Σπάρτακο στο "Πάνθεον" που θα της γράψει τραγούδια με μουσική τζαζ. Θα έχει μεγάλη επιτυχία. Ο Τύπος θα την αποκαλέσει "βασιλίτσα της τζαζ". Γίνεται μεγάλη επιτυχία και ξεπερνά τα ελληνικά σύνορα το τραγούδι "Θα σε πάρω να φύγουμε" που θα πει για πρώτη φορά στην επιθεώρηση Wellcome των Αλέκου Σακελλάριου - Δημήτρη Ευαγγελίδη το καλοκαίρι του 1944, στο θέατρο Κυβέλη. Θα ξεκινήσει να ηχογραφεί δίσκους γραμμοφώνου με την Οντεόν. Με τον Σπάρτακο θα συνεργαστούν για αρκετά χρόνια. Χωρίζει με τον Κωστόπουλο το 1946. Αρχίζει περιοδείες με τον Σπάρτακο στο εξωτερικό (Λίβανος, Περσία, θα φτάσουν και μέχρι τις ΗΠΑ). Την βοηθά ιδιαίτερα το γεγονός ότι μιλά πολλές ξένες γλώσσες (αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά, ιταλικά) και με εξαιρετική προφορά. Απουσιάζει από την Ελλάδα για ένα σημαντικό διάστημα, από τον Ιούλιο του 1946 έως το καλοκαίρι του 1951. Εμφανίζεται και πάλι στην Αθήνα στο θέατρο Σαμαρτζή, στις 24 Αυγούστου 1951, στην παράσταση "Φεστιβάλ στην Αθήνα", μαζί με τους Ορέστη Μακρή, Κούλη Στολίγκα, Νίκο Σταυρίδη, αδελφές Καλουτά.

Με πρωτοβουλία Τούρκου παραγωγού, θα γυρίσει την ταινία "Ανατολίτικες νύχτες", όπου θα ξαναπει το "Θα σε πάρω να φύγουμε". Μόνο που την ταινία αυτή δεν την είδαμε ποτέ στην Ελλάδα. Θα τραγουδήσει σε διάφορες επιθεωρήσεις ("Βασιλίτσα της νύχτας", "Να τι θα πει Αθήνα", "Και ο μήνας έχει εννιά", "Πουλιά στον αέρα") του Βασίλη Μπουρνέλη. Συνεργάζεται με θιάσους όπως των Βασίλη Αργυρόπουλου, Γιάννη Πρινέα - Σπ. Τριχά, Παρασκευά Οικονόμου, Ορέστη Μακρής - Σπύρου Πατρίκιου, Μίμη Κοκκίνη - Γεωργία Βασιλειάδου - Κώστα Δούκα). Καλοκαίρι του 1952 τη βρίσκουμε στο περίφημο τότε Ακροπόλ του Μπουρνέλη. Το 1953 φτιάχνει θίασο μαζί με τους Αλέκο Λειβαδίτη, Μαρίκα Κρεββατά, Ρένα Ντορ, Γιώργος Γαβριηλίδης.

Η πρώτη της εμφάνιση στο θέατρο ως ηθοποιού και όχι ως τραγουδίστριας με πρόταση της Σοφίας Βέμπο, έγινε στην επιθεώρηση "Σουσουράδα" (κείμενα Μίμη Τραϊφόρου-Γιώργου Γιαννακόπουλου, μουσική Μενέλαου Θεοφανίδη, χορογραφίες Γιάννη Φλερύ-Αλίκης Βέμπο) με το νούμερο "Άλα πασά μου, κάνε μου τέτοια". Μαζί της ο Νίκος Σταυρίδης. Ήταν το καλοκαίρι του 1954. Θα πει η ίδια αργότερα:

"Ντρεπόμεν να βγω στη σκηνή με νούμερο. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα γίνω ηθοποιός. Απλώς έτυχε να με δουν. Πίστεψαν από την αρχή ότι ήμουν καλή. Εγώ δεν το πίστευα. Ρε συ, Μίμη, τι να σου πω! Φοβάμαι ότι δεν θα τα καταφέρω, λέω στον Τραϊφόρο. Ο κόσμος χειροκροτούσε να βγω στη σκηνή. Εγώ δεν έβγαινα. Ξαφνικά

με πιάνει ο Τραϊφόρος και με σπρώχνει στη σκηνή. Βγήκα, το νούμερο χάλασε κόσμο. Στη συνέχεια μου έδωσαν κι άλλα νούμερα και καθιερώθηκα ως ηθοποιός".

Το 1956 ο Αμερικανός κινηματογραφικός παραγωγός Πίτερ Μέλας της προτείνει να παίξει στον κινηματογράφο σε ελληνική ταινία. Πράγματι, ο Γιάννης Πετροπουλάκης θα την σκηνοθετήσει στην ταινία "Πρωτευουσιάνικες περιπέτειες", που θα είναι η ιστορία μιας Κερκυραίας που έρχεται στην Αθήνα. Δίπλα της οι Νίκος Ρίζος, Στέφανος Στρατηγός, Κούλης Στολίγκας, Άννυ Μπαλ. Στην ταινία αυτή θα τραγουδήσει το "Μαζί σου για πάντα" σε μουσική Μενέλαου Θεοφανίδη, το οποίο θα βγει και σε δίσκο 78 στροφών. Η ταινία θα έχει μεγάλη επιτυχία, φθάνοντας τα 100.000 εισιτήρια.

Το 1959, στο Πρώτο Φεστιβάλ Τραγουδιού του Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας, τραγουδά το "Είσαι η άνοιξη κι είμαι ο χειμώνας" των Κώστα Καπνίση - Θάνου Σοφού.

Το 1960, ντουέτο με τον Γιάννη Βογιατζή, τραγουδούν το "Πρώτο χελιδόνι". Εξαιρετικά παραγωγική, κάνει ηχογραφήσεις και συνεργάζεται με το Εθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας, τραγουδώντας Αττίκ, Ιακωβίδη, Σπάθη, Κατσαρό, Μωράκη, Πλέσσα, Μουζάκη και Μάνο Χατζιδάκι. Παράλληλα κάνει θέατρο και εμφανίζεται σε νυχτερινά κέντρα.

Θα σημειώσει μεγάλη επιτυχία στο θέατρο Μετροπόλιταν, κάνοντας την τηλεφωνήτρια που απαντά σε κάθε κλήση, δίνοντας πληροφορίες.

Συνεργάζεται με τον Αλέκο Σακελλάριο, το 1962, στην ταινία "Όταν λείπει η γάτα", όπου θα παίξει μαζί με τους Βασίλη Αυλωνίτη, Νίκο Ρίζο, Μαρίκα Κρεββατά, Σταύρο Παράβα και αδελφές Μπρόγερ. Την ίδια χρονιά παίζει στην ταινία "Μερικοί το προτιμούν κρύο" του Γιάννη Δαλιανίδη, που, εκτός από τη σκηνοθεσία, έγραψε και το σενάριο. Η ταινία θα είναι η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία της χρονιάς με 300.000 εισιτήρια.

Αυτοί οι δύο, ο Σακελλάριος κι ο Δαλιανίδης, θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στην καριέρα της. Στον Σακελλάριο κυρίως οφείλεται το εξαιρετικό της στιλ. Ο Δαλιανίδης ήταν ο άνθρωπος που επέμεινε να την πάρει ο Φίνος στην εταιρεία του. Το καλοκαίρι του 1962 θα παίξει στην "Οδό ονείρων", που ανέβηκε στο θέατρο Μετροπόλιταν. Σκηνοθεσία Μίνου Αργυράκη, μουσική Μάνου Χατζιδάκι. Μαζί με τη Ζωή Φυτούση, τη Νίκη Λεμπέση και τη Μάρω Κοντού είναι οι "Αδελφές Τατά" και το τραγούδι που θα πουν άφησε εποχή. Βγαίνει ντυμένη με χλαμύδα και σατυρίζει τις ταινίες - μελό στο νούμερο "Αμάρτησα για το παιδί μου". Κρατώντας στην αγκαλιά της ένα αρνί, τραγουδούσε "Αμάρτησα για το αρνί μου". Επίσης, στο ίδιο έργο, στην "Οδό ονείρων" προβαλλόταν μια ταινία διάρκειας πέντε λεπτών όπου εμφανιζόταν μαζί με τον Μάνο Χατζιδάκι ντυμένο τσολιά.

Το 1963 πρωταγωνιστεί στις ταινίες "Ένα κορίτσι για δύο" (500.000 εισιτήρια), "Κάτι να καίει" (750.000 εισιτήρια, πρώτη εκείνη τη χρονιά σε εισπράξεις), το 1964 στις "Χαρτοπαίχτρα" (μεταφορά στον κινηματογράφο του θεατρικού έργου του Δημήτρη Ψαθά, 600.000 εισιτήρια, τρίτη ταινία εκείνη τη χρονιά σε εισπράξεις, μαζί με Λάμπρο Κωνσταντάρα, Σαφώ Νοταρά, Κώστα Βουτσά), "Κορίτσια για φίλημα" (750.000 εισιτήρια, πρώτη ταινία σε εισπράξεις εκείνη τη χρονιά, εδώ τραγουδά σε μουσική Μίμη Πλέσσα τις επιτυχίες "Κοντά σου, Ελλάδα μου", "Γελά γαλάζιος ο

ουρανόσ", "Η Αθήνα τη νύχτα"), το 1965 στις "Φωνάζει ο κλέφτης", "Ραντεβού στον αέρα". Σε όλες αυτές τις ταινίες σκηνοθέτης είναι ο Γιάννης Δαλιανίδης. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1967 παντρεύεται τον επιχειρηματία Γιώργο Λαφαζάνη. Ο γάμος στη Μητρόπολη Αθηνών, θα είναι ένα από τα μεγαλύτερα κοσμικά γεγονότα της χρονιάς. Από κανένα γάμο της δεν απέκτησε παιδιά. Με τον Λαφαζάνη θα ζήσουν αγαπημένοι ως τον θάνατο της Ρένας.

Ένα χρόνο πριν, το 1966 φεύγει από τη Φίνος Φιλμ και πηγαίνει στην εταιρεία Καραγιάννης - Καρατζόπουλος. Η συμφωνία προβλέπει διπλάσια αμοιβή για τη Ρένα και ποσοστά στα κέρδη. Γυρίζει τη "Βουλευτίνα", το 1967 την ταινία "Βίβα Ρένα" (500.000 εισιτήρια), το 1968 τη "Ζηλιάρια" με τον Γιώργο Κωνσταντίνου (και οι τρεις αυτές ταινίες σε σκηνοθεσία Κώστα Καραγιάννη, μουσική Γιώργου Κατσαρού) και την "Παριζιάνα" (σκηνοθεσία Γ. Δαλιανίδη, παραγωγή του Φίνου), το 1970 την "Μια τρελή σαραντάρα" και "Η θεία μου η χίπισσα", το 1971 την "Μια Ελληνίδα στο χαρέμι" και "Ζητείται επειγόντως γαμπρός" (σκηνοθεσία Αλέκου Σακελλάριου), το 1972 την "Κόμισσα της Κέρκυρας" (σκηνοθεσία Α. Σακελλάριου). Το 1972 την ταινία "Η Ρένα είναι οφσάιντ" του Σακελλάριου (190.000 εισιτήρια). Στις ταινίες της άρεσε, παραβιάζοντας το σενάριο, να αυτοσχεδιάζει. Από το 1972 ο ελληνικός κινηματογράφος εισέρχεται σε περίοδο παρακμής λόγω κυρίως της τηλεόρασης. Και η Ρένα για επτά χρόνια δεν θα γυρίσει ταινίες.

Θα επανέλθει το 1979 με τις "Φανταρίνες" του Ντίμη Δαδήρα (300.000 εισιτήρια). Την ίδια χρονιά ο Γιώργος Σκούρτης διασκευάζει σε μουσική κωμωδία με τίτλο "Λυσιστράτη '79" τη "Λυσιστράτη" του Αριστοφάνη. Σκηνοθετεί ο Δαλιανίδης, πρωταγωνιστεί η Ρένα αλλά χωρίς επιτυχία. Ακολουθούν το 1980 "Ρένα να η ευκαιρία" (250.000 εισιτήρια), το 1981 "Της πολιτσίμανας το κάγκελο" (σκην. Κώστα Καραγιάννη, 200.000 εισιτήρια), το 1982 "Η μανούλα, το μανούλι κι ο παίδαρος" (150.000 εισιτήρια), το 1983 "Η σιδηρά κυρία" (σκην. Τάκη Βουγιουκλάκη), το 1985 "Ρένα τα ρέστα σου" (σκην. Α. Σακελλάριου). Μετά από μια γαστρορραγία που θα την καταβάλει, θα αρχίσει η κάμψη προς το τέλος της δεκαετίας του '80. Δεν θα είναι ποτέ πια το ίδιο εκρηκτική. Και θα τραγουδάει πλέι μπακ. Την περίοδο 1992-1993 θα παίξει για τελευταία φορά σε επιθεώρηση, στο έργο "Για την Ελλάδα ρε γαμώ το". Θα πει "αντίο" στο θέατρο, την περίοδο 1993-94 με την "Χαρτοπαίχτρα" του Ψαθά που θ' ανεβεί στο Μπροντγουέι. Το 1997 θα κυκλοφορήσει δίσκο με τραγούδια σε στιλ τζαζ που όμως θα είναι κατώτερα του μεγάλου ταλέντου της. Είχε εξαιρετικό υποκριτικό ταλέντο, χόρευε, τραγουδούσε, στηριζόμενη κυρίως στον αυθορμητισμό της. Διέθετε εξαιρετική εκφραστικότητα και ως πρόσωπο και ως σώμα. Δεν είχε άλλωστε κάνει ειδικές σπουδές, ήταν αυτοδίδακτη. Ποτέ δεν τυποποιήθηκε. Η παρακαταθήκη της μέσα σε 55 χρόνια δράσης είναι 105 παραστάσεις στο θέατρο από το 1939 έως το 1994 και 26 ταινίες από το 1951 έως το 1985. Στην ιδιωτική της ζωή παρέμεινε πρότυπο παραδοσιακής συζύγου, ήταν βαθιά θρησκευόμενη (τακτική προσκυνήτρια στον Άγιο Νεκτάριο της Αίγινας) και πολιτικά ανήκε στη συντηρητική παράταξη. Γενναιόδωρη με τους νέους ηθοποιούς, αγαπούσε τα ζώα, μανιόδης καπνίστρια. Τα τελευταία χρόνια της ζωής της την ταλαιπωρούσε το σάκχαρο.

Πέθανε στις 7 το απόγευμα της Πέμπτης 29 Ιουλίου 2004, στο Ιατρικό Κέντρο Αθηνών. Είχε μπει στο Ιατρικό Κέντρο στις 16 Ιουλίου για να εγχειριστεί επειδή υπέστη διάτρηση στομάχου που οφειλόταν σε υποτροπή του σακχάρου. Το ιατρικό

ανακοινωθέν ανέφερε ως αιτία θανάτου αιφνίδια ανακοπή της καρδιάς. Κηδεύτηκε στο Α΄ Νεκροταφείο με παρουσία πολλών συναδέλφων της και απλού κόσμου.